

KOMENTARZ ZWIĄZKU PRZEDSIĘBIORCÓW I PRACODAWCÓW WS. DOFINANSOWANIA DO WYNAGRODZEŃ W RAMACH TARCZY 4.0

Pandemia koronawirusa spowodowała istotne wzmożenie aktywności legislacyjnej rządu, którego rezultatem były kolejne odsłony „tarcz antykryzysowych” łagodzących negatywne skutki gospodarcze epidemii. Związek Przedsiębiorców i Pracodawców wielokrotnie wypowiadał się o tych aktach prawnych, podkreślając że – choć istotnie różnią się one od siebie jakością i skutecznością wprowadzanych instrumentów pomocowych – stanowią one cenne inicjatywy. Ostatecznie, wszystko wskazuje na to, że polska gospodarka przejdzie kryzys najłagodniej spośród wszystkich państw członkowskich – świadczą o tym choćby prognozy Komisji Europejskiej. Mimo tych generalnie pozytywnych skutków „koronawirusowych” przepisów, nie można uciec od negatywnej oceny części z nich (wynikającej choćby z nadmiernego zburokratyzowania procedur), czy też szeregu uwag technicznych. Te ostatnie wynikać mogą z rozmaitych niedoskonałości uchwalonych regulacji, stanowiących często skutek pośpiechu towarzyszącemu procesowi legislacyjnemu w warunkach pandemii. Tego rodzaju drobne elementy mogą jednak w istotny sposób wpłynąć na skuteczność zaproponowanych przez prawodawcę narzędzi, stąd też warto dokonywać bieżącej korekty przepisów, tak by jak najefektywniej spełniały one swoją funkcję.

Przykładem takiej regulacji – kierunkowo słusznej, jednak zawierającej istotną lukę uniemożliwiającej szeregowi przedsiębiorców skorzystanie z pomocy – może być art. 15gg ustawy z 2 marca o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Pominąwszy kwestię niedostatecznej przejrzystości przepisu („Podmioty, o których mowa w art. 15g ust. 1, u których wystąpił spadek obrotów gospodarczych w rozumieniu art. 15g ust. 9, w następstwie wystąpienia COVID-19, mogą zwrócić się z wnioskiem do dyrektora wojewódzkiego urzędu pracy, właściwego ze względu na swoją siedzibę, o przyznanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy, ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników, o których nowa w art. 15g ust. 4 (...)), uwagę zwracają przesłanki uniemożliwiające ubieganie się o wspomniane wsparcie, wśród których znajduje się objęcie pracownika przestojem opisanym w art. 81 Kodeksu pracy.

Należy podkreślić, że istnieją podmioty stosujące przestój kodeksowy w celu ochrony pracowników przed zakażeniem w przypadku, w którym np. część z nich miała bezpośredni kontakt z osobami zakażonymi. Przedsiębiorcy działają wówczas w celu zapewnienia pracownikom bezpiecznego miejsca pracy, ograniczając ryzyko rozprzestrzeniania wirusa wśród personelu. Uniemożliwienie uzyskania wsparcia w jakimkolwiek przypadku zastosowania przestoju kodeksowego wydaje się być zatem formułą zbyt szeroką i restrykcyjną, zwłaszcza wzięwszy pod uwagę konieczność zwrotu całości uzyskanej pomocy w przypadku złożenia niezgodnego ze stanem faktycznym oświadczenia dot. spełniania kryteriów

wsparcia. Mając na uwadze powyższe, zasadne wydawałoby się uzupełnienie przedmiotowej regulacji o zastrzeżenie, że dofinansowanie do wynagrodzeń przysługuje w odniesieniu do pracowników nieobjętych przestojem kodeksowym, za wyjątkiem przestoju spowodowanego zagrożeniem zakażenia pracowników. Tego rodzaju formuła umożliwiłaby wspomnianym przedsiębiorcom uzyskanie wsparcia, przy jednoczesnym elastycznym stosowaniu rozwiązań ukierunkowanych na zwiększenie bezpieczeństwa personelu w trudnym czasie pandemii.